

ních příjmů státních úředníků. O příbytečném státních úředníků však zákon tento nemluví a nemá tedy stěžovatel pro domnělý svůj nárok na 30procentní příbytečné žádného zákonného podkladu.

Na základě těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1085.

Administrativní řízení: * Poučení v rozhodnutí okresní správní komise »Proti tomuto rozhodnutí přísluší odvolání do 14 dnů na zemský správní výbor«, jest ve smyslu § 77 zák. o okr. zast. způsobílé uvést stranu v omyl a zakládá proto vadu řízení.

(Nález ze dne 30. prosince 1921 č. 17.285.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 851.

Věc: Osada D. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran opožděného podání rekursu ve věci propachtování obecních pastvin.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání osady D. z rozhodnutí okresní správní komise ze dne — ve věci propachtování osadních pastvin jako opožděné, poněvadž nebylo podáno ve lhůtě v § 77 zák. o okr. zast. zmíněné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud uvážil:

Stížnost brojí proti rozhodnutí především námitkou, že podání rekursu přímo u zemského správního výboru a tím i proměškání lhůty rekursní způsobeno bylo jediné nesprávným poučením o opravných prostředcích, připojeným k rozhodnutí okresní správní komise, čímž strana uvedena byla v omyl. Jak ze správních spisů patrně, obsahovalo rozhodnutí okresní správní komise toto poučení: »Proti tomuto rozhodnutí přísluší odvolání do 14 dnů na zemský správní výbor.

Pro otázku účinnosti opravného prostředku padají na váhu především dva momenty, totiž lhůta, do kdy, a místo, kde se opravný prostředek podati má; tyto dva momenty zdůrazňují také všechna zákonná ustanovení o přípustnosti nějakého opravného prostředku, mimo jiné také § 77/2 zák. o okr. zast.

Podřadného významu pro stranu naproti tomu je, který úřad bude o opravném prostředku rozhodovati, poněvadž je věcí místa podacího, aby samo opravný prostředek instanci k rozhodování příslušné předložilo.

Ony dva momenty jsou tedy také podstatným obsahem každého poučení o opravných prostředcích, a strana může proto plným právem v poučení jí daném — pokud ze znění jeho neplyne jasně nic jiného — hledati a spatřovati informaci především o obou těchto bodech podstatných. Připojila-li tedy okresní správní komise rozhodnutí svému svrchu citovaný dodatek, v němž uvedena toliko lhůta rekursní a úřad, k němuž je možno se odvolati, je přirozeno, že strana spatřovala v tom poučení, že odvolání má býti podáno nejen na zemský správní výbor, nýbrž také u zemského správního výboru, a tak uvedena byla úřadem v omyl.

Úřadům samosprávným není sice uložena povinnost, aby k rozhodnutím svým připojovaly poučení o opravných prostředcích. Jestliže to

však učiní, musí poučení to býti správné. Připojení poučení nesprávného je podstatou vadou řízení, neboť odporuje zásadám řízení správního, když úřad nesprávným poučením uvádí stranu v omyl a tím zhoršuje procesní její posici.

K takové podstatné vadě má však odvolací instance přihlížeti z povinnosti úřední. Poněvadž žalovaný úřad toho opomenul, bylo naříkané rozhodnutí podle § 6, odst. 2 zák. o správ. s. zrušiti.

Č. 1086.

Honební právo (Čechy): * K společenstevní honitbě osady (§ 107 ob. zř.) dle česk. honebního zákona nenáleží pozemky mimo hranice příslušné politické obce.

(Nález ze dne 30. prosince 1921 č. 17.286.)

V ě c: Honební výbor v N. proti zemskému správnímu výboru v Praze o připojení některých pozemků v T. k společenské honitbě v N.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Honební výbor v N. se usnesl dne —, aby pozemky čís. kat. — — —, vesměs v území obce T., jež souvisí se společenstevní honitbou N., byly vzhledem k projevenému již souhlasu jejich vlastníků, kteří jsou vesměs usedlí v N., podle §§ 2 a 5 hon. zák. připojeny k této honitbě.

Okresní správní komise rozhodnutím z — odmítla vzíti usnesení to na vědomí s odůvodněním, že pro honitbu společenstevní, založenou po zákonu na svazku osadním, jsou — na rozdíl od honitby vlastní — směrodatny hranice obecní tím způsobem, že společenská honitba nemůže přesahovati hranic politické obce, k níž náleží osada, o níž jde. Naříkaným rozhodnutím byl rekurs proti tomu podaný zamítnut ze správných důvodů první instance.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud uvážil:

Honební výbor v N., jenž původně sporné pozemky reklamoval podle § 5 hon. zák., postavil se v rekursu na zemský správní výbor věcně na stanovisko, že tyto pozemky, ač leží nesporně v území cizí obce, jsou přes to podle § 4 hon. zák. součástí společenstevní honitby N., poněvadž vlastnicky patří k usedlostem v této osadě konskribovaným a se společenstevní honitbou souvisejí. Poněvadž i stížnost opírá se jediné o ustanovení § 4 hon. zák., které je také výhradně podkladem naříkaného rozhodnutí, bylo nejvyššímu správnímu soudu spornou otázku řešiti jenom s tohoto hlediska. Názor stížnosti neshledán pak důvodným.

§ 4 hon. zák. stanoví, že »veškerí držitelé pozemků některé osady (§ 107 ob. zř. z r. 1864), když mají jejich pozemky souvislé alespoň 115 hektarů, činí společenstvo honební«. Z ustanovení toho je ovšem patrné, že jsou-li dány oba zákonné předpoklady — t. j. souvislost pozemků osadníků a minimální výměra tohoto komplexu — jsou podmínky pro existenci samostatné společenstevní honitby splněny; okolnost, že snad hranice obcí katastrálních komplex ten řežou, není utvoření oné honitby na závadu. Avšak námitky stížnosti, které se opírají o tuto bezvýznamnost hranice katastrální pro existenci a rozsah společenstevní honitby,